U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Marie Turkové, JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **M. D.,** zastoupený JUDr. Bedri Tomáškem, advokátem se sídlem v Kolíně, Politických vězňů 27, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 3. 2007, č. j. 28 Az 12/2007 – 69,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** .

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ze dne 13. 3. 2006, č. j. OAM-151/VL-07-04-2006. Tímto rozhodnutím žalovaný neudělil stěžovateli azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“) a současně rozhodl, že se na něj nevztahuje překážka vycestování dle ustanovení § 91 citovaného zákona.

Rozsudek obsahoval správné poučení o tom, že je proti němu přípustná kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení s tím, že kasační stížnost se podává prostřednictvím Krajského soudu v Hradci Králové a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud v Brně. Rozsudek doručil krajský soud stěžovateli uplynutím úložní doby dne 7. 5. 2007. Dne 19. 6. 2007 podal stěžovatel ke krajskému soudu kasační stížnost.

V kasační stížnosti stěžovatel napadá vady předchozího soudního řízení. Stěžovatel dále namítá, že v doručování předvolání k jednání soudu na den 28. 3. 2007 a v doručování rozsudku postupoval krajský soud formálně. S vykázanou fikcí doručení stěžovatel nesouhlasí. Na ubytovně se zdržoval a nechápe, z jakého důvodu nebyl pracovníky ubytovny na uložení výše uvedených zásilek upozorněn. Má za to, že pro posouzení běhu lhůty k podání kasační stížnosti nelze vycházet z fikce doručení a je třeba stanovit její počátek na den, kdy si stěžovatel rozsudek vyzvedl u soudu.

Dle § 106 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení. Zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost se podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal; lhůta je zachována též tehdy, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu (§ 106 odst. 4 s. ř. s.).

Dle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek.

Dle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

Lhůtou se rozumí časový úsek, vymezený počátkem a koncem, přičemž pro lhůty určené dle týdnů platí pro jejich počítání následující pravidla. Počátek lhůty, určené podle týdnů, je dán dnem, který následuje po události, jež je rozhodující pro její počátek. Konec lhůty, určené dle týdnů připadá na den, jež se pojmenováním shoduje se dnem, na který připadla skutečnost, od níž se lhůta počítá.

K namítané nemožnosti uplatnit fikci doručení v případě doručování rozsudku odkazuje Nejvyšší správní soud na svůj rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 1 Azs 26/2004 - 356, dle kterého „jsou-li splněny zákonem stanovené podmínky (§ 46 odst. 4 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s.), pak náhradní doručení zcela nahrazuje doručení skutečné a zákon s ním spojuje totožné následky. V případě zásilek určených do vlastních rukou tak v den následující po uplynutí posledního dne desetidenní úložné lhůty začínají běžet procesní lhůty (zde dvoutýdenní lhůta k podání kasační stížnosti). Je lhostejné, zda stěžovatel kdykoli později rozhodnutí převezme, neboť na běh již započaté lhůty to nemá vliv.“

Předpokladem nastoupení zákonné fikce doručení je skutečnost, že se adresát v daném místě zdržuje, že nebyl při doručování zastižen, že byl o uložení zásilky vhodným způsobem vyrozuměn a že si v úložní době zásilku nevyzvedl. Tyto skutečnosti stěžovatel nezpochybňuje, když sám tvrdil, že se na ubytovně v době doručování zdržoval. Chybný postup pošty při doručování stěžovatel nenapadá. Stěžovatel pouze uvedl, že mu není známo, proč nebyl pracovníky pošty o uložení zásilky obeznámen. K tíži stěžovatele nelze přičítat jeho problémy s majitelem nemovitosti ohledně doručování. Nejvyšší správní soud odkazuje v této souvislosti na rozsudek ze dne 29. 9. 2004, č. j. 5 Azs 96/2004 - 63, kde konstatoval, že „tvrzení žalobce, o tom, že mu majitel domu oznámení o uložení zásilky nepředal, je ve vztahu k naplnění zákonných podmínek fikce doručení dle ustanovení § 25 odst. 2 správního řádu irelevantní, neboť je pouze věcí žalobce, jakým způsobem si zajistí přebírání zásilek.“

V daném případě byl napadený rozsudek stěžovateli doručen ve smyslu ustanovení § 46 a § 50c odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), na jehož použití odkazuje ustanovení § 42 odst. 5 s. ř. s. v pondělí 7. 5. 2007, a to uplynutím 10 denní úložní doby, a to bez ohledu na to, že fyzicky si stěžovatel rozsudek vyzvedl až 21. 6. 2007. Ve smyslu ustanovení § 50c odst. 4 o. s. ř. nebude-li písemnost určena do vlastních rukou vyzvednuta do 10 dnů od uložení (napadený rozsudek uložen dle

doručenky dne 25. 4. 2007), považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. V daném případě připadl poslední den 10 denní úložní doby na sobotu 5. 4. 2007 a tak ve smyslu ustanovení § 40 odst. 3 s. ř. s. je dnem doručení první následující pracovní den, tj. pondělí 7. 5. 2007.

Lhůta k podání kasační stížnosti dle ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. počala běžet dne 8. 5. 2007 a skončila uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty, tedy v úterý 22. 5. 2007 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.).

Ve smyslu ustanovení § 106 odst. 2 a § 40 s. ř. s. tak posledním dnem pro podání kasační stížnosti, tj. pro předání této stížnosti soudu nebo její zaslání prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence anebo předání orgánu, který má povinnost ji doručit, bylo v daném případě úterý 22. 5. 2007. Kasační stížnost dle otisku razítka podatelny krajského soudu byla podána až dne 19. 6. 2007 a je podána opožděně.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že předmětná kasační stížnost byla podána opožděně a jako takovou by mu nezbylo, než ji podle § 46 odst. 1 písm. b) a § 120 s. ř. s. odmítnout.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu